

KILKA ZNACZĄCYCH CECH ISLAMU

Published in U. K.
by The London Mosque
in 1986

Reprinted in 1993

© ISLAM INTERNATIONAL PUBLICATIONS LTD

Published by:
Islam International Publications Ltd.
Islamabad, Sheephatch Lane,
Tilford, Surrey GU10 2AQ. U.K.

Printed by:
Raqem Press,
Tilford, U.K.

ISBN 1 85372 531 5

KILKA ZNACZĄCYCH CECH ISLAMU

**PRZEMÓWIENIE WYGŁOSZONE PRZEZ
HAZRATA MIRZĘ TAHIR AHMADA,
IV KALIFA
w Canberze, Australia.**

**Some Distinctive Features
of ISLAM
(IN POLISH)**

**PUBLISHED BY
ISLAM INTERNATIONAL PUBLICATIONS
LIMITED.**

KILKA ZNACZĄCYCH CECH ISLAMU.

*Przemówienie wygłoszone przez Hazrata Mirzę Tahir Ahmada,
IV Kalifa w Canberze, Australia.*

Kiedy mówimy o specyficznych cechach islamu uderza nas przede wszystkim to, że islam nie pretenduje do monopolu prawdy i nie zaprzecza istnieniu innych prawdziwych religii. Nie głosi on również, że jedynie Arabowie są przedmiotem miłości Bożej. Islam jest jedyną religią, która całkowicie odrzuca pogląd jakoby prawda była przywilejem jakiegokolwiek wyznania, rasy czy ludu : przeciwnie, głosi, że kierownictwo Boże jest ogólnym darem, który podtrzymywał ludzkość przez wieki. Koran mówi nam, że nie ma ani rasy, ani ludu, który by nie doznał Bożego kierownictwa i nie ma takiego obszaru ziemskiego, ani grupy ludzkiej, której by nie dano proroków i wysłanników Bożych (s. 35, 35). Uderza nas jednocześnie fakt, że w przeciwieństwie do tego ogólnoswiatowego poglądu islamskiego głoszącego, iż Allah objawił łaskę swą wszystkim ludom, żadna księga jakiegokolwiek innej religii ani nie stwierdza, ani nawet nie przyznaje możliwości, aby innym ludom i narodom danym było światło i przewodnictwo Allaha w jakimkolwiek stadium historii. Tak bardzo się nieraz podkreśla prawdziwość czy wartość danej regionalnej religii, a jednocześnie ignoruje się całkowicie prawdy innych wyznań, jakby Bóg był zarezerwowany dla jednego tylko wyznania, jednego ludu i jednej tylko rasy z całkowitym pominięciem wszystkich innych mieszkańców ziemi. To tak, jakby słońce prawdy weszło tylko i zaszło na ograniczonym horyzoncie jednego ludu wyłączając resztę świata-skazaną na ciemność wieczną.

Na przykład Biblia przedstawia tylko Boga Izraela i stale powtarza „Błogosławiony Jahwe, Bóg Izraela, od wieków na wieki ” (Kr 16,36). Nawet mimochodem nie potwierdza prawd objawień religijnych, jakimi obdarzone zostały inne ziemie i ludy. Stąd przekonanie Żydów że wszyscy prorocy Izraelscy wysłani byli tylko do plemion Izraela zgodne jest z intencją i przekazem Biblii. Jezus również oświadczył, że przybył jedynie przewodzić plemionom hebrajskim i powiedział: „Jestem posłany tylko do owiec, które poginęły, z domu Izrael (Mt 15, 21-25). Chrystus napominał swoich uczniów słowami: „Nie dobrze jest zabrać chleb dzieciom a rzucić psom” (Mt 15. 26). Podobnie

i religia hinduska również adresuje swe księgi tylko do wysoko urodzonych.

Powiedziani: „Gdyby ktoś niski urodzony przypadkiem usłyszał tekst wed król musi zapieczętować jego uszy płynnym woskiem i ołowiem. A gdyby wyrecytował urywek pism trzeba mu odciąć język: gdyby zaś udało mu się odczytać wedę, ciało jego musi zostać pochwytowane na kawałki” (Gotama Smriti: 12).

Jeżeli nawet pominiemy takie drastyczne nakazy albo będziemy je interpretować w sposób mniej surowy pozostaje fakt, że Święte Księgi różnych religii nawet nie implikują jakiegokolwiek aluzji do prawdziwości wyznań innych krajów i ludów. I tu powstaje podstawowe pytanie – gdyby te wszystkie religie były rzeczywiście prawdziwe, na czym więc polegałaby mądrość przedstawiania pojęcia Boga w tak ograniczonych terminach? Koran daje proste rozwiązanie tego problemu, Powiada, że nawet przed objawieniem Koranu i przybyciem Świętego Proroka Muhammada, boscysy wysłannicy kierowani byli do każdego narodu i każdej części ziemskiego globu, ale ich pole działania było regionalne, a ich misja czasowa. Bowiemy w tym czasie cywilizacja ludzka, nie osiągnęła jeszcze stopnia rozwoju zasługującego na skierowanie uniwersalnego wysłannika z uniwersalnym posłannictwem.

Religia uniwersalna

Już pierwsza stronica Świętego Koranu chwali Pana, który jest Opiekunem wszystkich światów, a jego ostatni werset nakłania do modlitwy do Pana ludzkości. Tak więc zarówno pierwsze, jak i ostatnie słowa Świętego Koranu odnoszą się do całego świata, a nie wyłącznie do Boga Arabów albo muzułmanów. Zaprawdę nikt Świętym Prorokiem Islamu nie zwrócił się do całej ludzkości i żadna Księga przed Świętym Koranem nie była adresowana do całego świata. Po raz pierwszy ogłoszone to jest w Koranie słowami „Wysłaliśmy Cię jedynie jako nosiciela radosnych wieści, nauczyciela całej ludzkości, ale większość ludzi nie wie o tym ” (s. 34,29). I wtedy rzekł: „O ludzkości, zaprawdę jestem wysłannikiem do was wszystkich” (s. 7,159). I gdy Koran nazywa siebie „ posłaniem dla całego świata” (s. 81,28) rozumie to jako „kierownictwo”, z którym związany jest rzeczywisty rozwój i postęp ludzkości. Koran wielokrotnie zwano „weryfikatorem” jnych Ksiąg i muzułmanom zaleca się, aby wierzyli we wszystkich innych proroków w taki sposób, w jaki wierzą we własnego Proroka. W naszej wierze

nie wolno robić różnicy pomiędzy którymkolwiek z nich, a tym bardziej uznawać jednych, a odrzucać drugich. Koran mówi: „Prorok uwierzył w to, co Bóg zesłał . . . i wszyscy uwierzyli w Boga Jego aniołów, święte księgi, Jego posłańców, ja między nimi nie czynię różnicy . . . ” (s.2,286). Może warto zbadać, czy uniwersalizm sam w sobie jest rysem pożądanym i dlaczego islam kładzie na niego tak wielki nacisk.

Od kiedy islam przyniósł postąnnictwo jedności wśród ludzkości, tempo pochodu ku takiej jedności trwale zwiększa się w każdej dziedzinie. Przykładem tego pochodu w naszych czasach jest ustanowienie różnorodnych międzynarodowych ciał i federacji. Są to rzeczywiście kamienie milowe na długiej i uciążliwej drodze ku zjednoczeniu całej ludzkości. A więc tak ostro odczuwana przez współczesnego człowieka postępu potrzeba została już spełniona przez zasianie ziarna przyszłego jej rozwoju w postąnnictwie islamu 1400 lat temu. Oczywiście dzisiaj szybki rozwój środków komunikacyjnych nadał impuls nowy do marszu ku jedności między ludami i narodami.

Różnice i kontrowersje między wierzeniami – rzeczywistość

Powstaje pytanie: Jeżeli faktycznie wszystkie religie zostały założone przez wysłanników Bożych, skąd biorą się różnice w ich naukach? Czyż ten sam Bóg może zsyłać różne nauki. Na to pytanie daje odpowiedź wyłącznie islam i jest to charakterystyczna cecha tej religii. Islam utrzymuje, że istnieją dwie podstawowe przyczyny różnic między religiami. Po pierwsze, różnorodne warunki wymagały różnorodnych nakazów i przepisów i Wszystkowiedzący i Wszchemądry Bóg zapewnił kierownictwo w różnych okresach czasu rejonom i ludziom zgodnie z ich lokalnymi potrzebami. Po drugie, treści rozmaitych religii przeżywały się i starzały wraz ze zmiennością czasów i dlatego też nie przechowały się w swej oryginalnej formie. W niektórych wypadkach sami wyznawcy wnosili zmiany i inowacje, aby zaspokoić zmieniające się zapotrzebowania i do ksiąg pochodzących z objawienia wstawiono w tym celu nowe wtręty. Oczywiście takie zniekształcenie Boskiej nauki wymagało w końcu nowego objawienia pierwotnego źródła. Bóg rzekł w Koranie: „ Oni pogwałcili przymierze, zniekształcili pismo święte, zniszczyli objawienie. . . ” (s.5, 14). Jeżeli zbadamy dzieje różnic pomiędzy poszczególnymi wyznaniemiami w świetle zasad wyłożonych w Koranie okaże się, że różnice ulegają zmniejszeniu w miarę przybliżania

się do oryginalnego źródła. Na przykład, jeżeli ograniczymy porównanie chrześcijaństwa z islamem tylko do życia Chrystusa i czterech pierwszych ksiąg Biblii, wystąpią bardzo niewielkie różnice między podstawową nauką Biblii a Koranu.

Jednak w miarę, jak posuwamy się w czasie, szczelina wynikająca z tych różnic staje się coraz szersza, aż w końcu staje się przepaścią bez możliwości przetrzucenia mostów. Winne są tu ludzkie próby poprawiania tego, czemu początek dało objawienie. To samo spotykamy w dziejach innych religii. Potwierdza się tu twierdzenie Koranu głoszące, że zmiany i poprawki Boskiego Słowa doprowadzają w końcu do ewolucji od kultu Jednego Boga do wielobóstwa, od prawdy do mitu od miłości człowieka do jego kultu. Koran mówi nam, że najpewniejszy sposób odróżnienia prawdziwej religii, mimo postępującego w niej zniekształcenia, to zbadać jej pochodzenie. Jeżeli źródło objawia naukę o Jedności Bożej, kult ogranicza się do czci Jedyne Boga oraz zaleca się prawdziwą i szczerą życzliwość dla całej ludzkości, religię taką, mimo postępujących w niej zmian, można uznać za prawdziwą. Założyciele religii – które spełniają te kryteria, byli istotnie prawymi, pobożnymi i prawdziwymi wysłannikami Boga. Nie należy więc czynić między nimi różnicy i trzeba całkowicie wierzyć w ich prawdę. Posiadają oni pewne podstawowe rysy wspólne niezależnie od różnic miejsca i czasu. Święty Koran mówi: Czegóż od nich żądano, ażeby czcili tylko Boga szczerą czcią, aby Go kochali, modlili się i dawali jałmużnę? To jest cała prawdziwa religia. (s.98,6).

Wieczna religia

Inną charakterystyczną cechą islamu polega na tym, że ogłasza się ona nie tylko jako uniwersalna ale i wieczna, a następnie dąży do wypełnienia warunków, jakich takie twierdzenie wymaga. Na przykład posłannictwo może być tylko wtedy wieczne, jeżeli jest kompletne i doskonałe pod każdym względem, zaś jego treść posiada pełną gwarancję prawdy. Innymi słowy, Jego Księgi Objawione winny posiadać Boską gwarancję przeciw ludzkim poprawkom i manipulacjom. W przypadku islamu Wszzechmogący Bóg mówi w Koranie: „W dniu dzisiejszym położyłem pieczęć waszej wierze, Łaski moje nad wami już są spełnione. Podobało mi się dać wam islam . . .” (s. 5,4).

Ochrona Koranu

Jak już powiedziałem wyżej, jeżeli nauka ma być wieczna nie wystarczy, aby była tylko kompletna i doskonała. Musi mieć ponadto jakąś gwarancję trwałego zachowania w swojej oryginalnej postaci. Koran spełnia ten warunek, a Ten , który go zesłał ogłasza to wyraźnie słowami: „Zesłaliśmy Księgę przestroż (Koran), tobie polecono jej zachowanie” (s.15.10). Innymi słowy, sam Bóg ją chroni i nigdy nie zezwoli na jej zniekształcenie.

Jedną z metod zachowania Koranu było to, że zgodnie z wolą Bożą w każdym stuleciu setki tysięcy ludzi uczyło się tekstu Koranu na pamięć. Jest to praktykowane po dziś dzień. Zasadniczym probierzem ochrony znaczenia treści Słowa było wyznaczenie przez Boga w każdym stuleciu przywódców i reformatorów oraz zapowiedzi przyjsia Wielkiego Reformatora i Odnowiciela na późniejsze czasy.; Miał on mieć pełnomocnictwo duchowego przywódcy od Wszchemogącego i pod Boskim kierownictwem miał uzgodnić różnice i kontrowersje wśród wyznawców islamu, chroniąc w ten sposób prawdziwego ducha Świętego Koranu. Powstaje oczywiście pytanie, czy głoszona niezmiennosc Koranu opiera się na wiarygodnych świadectwach. Główną przesłanką odpowiedzi na to pytanie jest fakt że wielu jest niemuzułmańskich badaczy, którym nie udało się wykazać, aby tekst Koranu był naruszony w jakikolwiek sposób po śmierci Proroka. Istotnie wielu niemuzułmańskich badaczy po szerokich badaniach w tej dziedzinie zmuszonych było otwarcie przyznać, że Koran rzeczywiście został przechowany i uchroniony w swej oryginalnej postaci. Na przykład, Sir William Muir w swej pracy pt: „Życie Muhammada ” mówi: „Możemy z całą pewnością stanowczo stwierdzić, że każdy werset jest niezmienną i oryginalną kompozycją samego Muhammeda . . . Istnieją poza tym wszelkie sposoby zabezpieczenia zewnętrzne i wewnętrzne, które sprawiają, że mamy w posiadaniu tekst, jaki Muhammad sam podał i stosował”. Noldeke mówi: Mogły się znaleźć drobne pisarskie błędy, ale Koran Uthmana zawiera wyłącznie oryginalne elementy, aczkolwiek czasami będące w dziwnym układzie”. Próby europejskich naukowców aby dowieść, późniejszych wstawek do Koranu nie dały żadnych efektów.

Religia całościowa

Co się tyczy znaczącego i jedyne w swoim rodzaju twierdzenia islamu, że nauki Koranu są kompletne, doskonałe i w pełni zdolne do kierowania ludzkością we wszystkich wiekach, to jest w pełni poparte rozumem. Ograniczona ilość czasu nie pozwala objąć tematu szczegółowo, muszą się więc ograniczyć do krótkiego odnośnika w zakresie pewnych przewodnich zasad i obrazowych przykładów. Po pierwsze musimy rozważyć, jak Islam potrafi wychodzić na przeciw żądaniom zmieniających się czasów uprzedzając w ten sposób potrzebę jakiegokolwiek korekty w swoim nauczaniu. Jest rzeczą naprawdę fascynującą badać praktyczne dążenia islamu w tym zakresie, czego dam wam teraz pewien przykład:

1. Islam podaje tylko podstawowe zasady wstrzymując się od takich szczegółów, które mogłyby podlegać modyfikacjom odpowiednio do zmieniających się czasów i sytuacji.
2. Islam ma na uwadze intelektualną, społeczną i polityczną ewolucję człowieka, a jego nauki odnoszą się do wszelkich możliwych sytuacji. Nie tylko biorą one pod uwagę stałe zmiany i rozwój narodów, ale także i fakt, że nie wszystkie ludy są sobie równe pod względem stopnia rozwoju w danym czasie. Na przykład: świat może częściowo być zamieszkały przez ludy epoki kamienia; niektóre grupy i plemiona mogą znajdować się o tysiące lat wstecz za nami, choć żyjemy w tym samym czasie. Stopień ich rozwoju intelektualnego, społecznego i politycznego może być charakterystyczny dla wieków odległej przeszłości. Jestem pewnym że byłoby szaleństwem narzucać nowoczesne polityczne ideologie tubylcom Australii lub Pigmejom z Konga.
3. Islam jest religią, która odpowiada ludzkiej naturze i zaspakaja wszystkie ludzkie potrzeby,. Nie potrzebna więc jest żadna zmiana w jego naukach chyba, że nastąpi jakaś podstawowa ewolucja w ludzkiej naturze-możliwość, której nie możemy całkowicie wykluczyć.

Przedstawiając kilka refleksji dotyczących zasad zawartych w naukach islamu; omówię je obecnie trochę dokładniej, aby mój wywód był bardziej zrozumiały.

Zakat contra interes

Islam potępia „zysk” za wszelką cenę i żąda tak rozumianego „interesu” — eliminację. Na to miejsce wysuwa islam zakat.

Oczywiście, nie dysponuję tu dostatecznym czasem, aby móc to zagadnienie szczegółowo omówić; w paru więc tylko słowach omówię metodologię przyjętą w Koranie, aby przedstawić istotę nauk w tej ważnej sferze. Zakat jest systemem opodatkowania kapitału, wypracowanego przez bogatych. Niezależnie od zaspokojenia potrzeb państwa, podatek ten ma na celu zaspokojenie potrzeb biedoty. Innymi słowy, system ten nie tylko przeznaczony jest na potrzeby machiny rządzącej — lecz zapewnia również spełnienie potrzeb systemu opieki społecznej. Wszystko to opiera się na podstawowej zasadzie polegającej na tym, aby całe to zagadnienie oddawać w ręce ludzi rozumnych i przewidujących, którzy potrafią rozwiązywać je zgodnie z warunkami panującymi w danym środowisku i czasie. Koran mówi, że w bogactwie posiadających nadwyżki środków na zaspokojenie codziennych potrzeb powinien mieć udział ten, który nie jest zdolny do zaspokojenia swoich podstawowych potrzeb, to znaczy ci, którzy za takich są uważani w swoim środowisku. Wynika z tego jasno, że każdy człowiek w każdym kraju i społeczeństwie ma prawo do zaspokojenia swych podstawowych potrzeb, a odpowiedzialni za to są ci, którzy posiadają więcej zostawiając państwu decyzję 'odnośnie „modus operandi”, który zapewnia, że system jest uczciwy, sprawiedliwy i wypełniający swe podstawowe zadanie.

Wskazówki w sprawach politycznych

Drugą ważną kwestią wobec, której stajemy obecnie, to określenie formy rządu dla danego państwa czy rejonu. I tu również główne zasady islamu są tak odpowiednie, przemyślane i elastyczne, że ich prawda i możliwości praktyczne same rzucają się w oczy. Nikt temu zaprzeczyć nie może, że jakąś formę rządu można dopiero wtedy określić jako odpowiednią czy nie odpowiednią, gdy się ją zastosuje w danych warunkach. Błędem byłoby mniemać, że jakiś poszczególny system polityczny może zaspokoić potrzeby wszystkich ludów we wszystkich czasach. Dlatego islam nie wyróżnia jednej specyficznej formy rządu, nie wskazuje, ani formy demokratycznej, ani socjalistycznej, nie poleca monarchii czy dyktatury. Zamiast rozważać nad metodami

ustanawiania rządów, islam głosi specyficzną zasadę kierowania sprawami politycznymi i rządowymi. Zakłada warunek, aby niezależnie od formy odpowiedzialność rządów wypełniana była zawsze w sposób sprawiedliwy, ludzki, z zachowaniem podstawowych praw człowieka. Zatem w islamie nieco inaczej brzmi definicja demokracji, to jest pierwsza jej część. Zamiast bowiem akceptowanej formuły „rząd ludu”, islam podkreśla, że niezależnie od formy rządu powinno się mówić „dla ludu”. Gdy więc wymienia się demokrację między innymi formami rządu, to główny nacisk kładzie się na jej jakość. Podkreśla się, że nie może to być pozorna demokracja, ale wybierający swoich rządzących powinni być ludźmi kompetentnymi, pragnącymi z całą uczciwością wybrać tych tylko, którzy rzeczywiście mają odpowiednie kwalifikacje i staną na wysokości zadania. Zaznacza to Koran mówiąc: „Zaprawdę Allah nakazuje, aby zaufać tym, którzy są do tego przeznaczeni i abyście gdy sprawujecie sądy wśród ludzi sądzili sprawiedliwie (s. 4.59). I wówczas jakkolwiek rząd zostanie ustanowiony jest rzadzić obowiązany sprawiedliwie bez jakiegokolwiek dyskryminacji rasy, koloru skóry. czy wierzeń. Teraz krótko podsumuję przepisy wynikające z podstawowych zasad zawartych w Koranie odnośnie wszelkich systemów rządzenia.

1. Rząd zobowiązany jest chronić honor, życie i mienie swojej ludności (s.4,59).
2. Rządzący musi postępować zawsze sprawiedliwie w stosunku do jednostek i ludów (s.4,59).
3. Sprawy narodowe należy rozwiązywać przez konsultację (s.42,39).
4. Rząd musi dbać o zaspakajanie podstawowych potrzeb człowieka, to znaczy ma zapewnić mu żywność, odzież i mieszkanie (s.119,120).
5. Ludziom należy zapewnić spokojne i bezpieczne życie oraz ochronę ich życia, mienia i godności (s.2,206).
6. System ekonomiczny powinien być sprawiedliwy i dobrze zorganizowany (s.2,206).
7. Należy zorganizować opiekę zdrowotną (s.2,206).
8. Należy zagwarantować całkowitą wolność religijną (s.2,257).
9. Zwyciężony naród musi być traktowany sprawiedliwie (s.5.9).
10. Jeńcom wojennym należy okazywać litość (s. 8,68).

11. Sojusze i umowy muszą być zawsze dotrzymywane (s.47,5).
12. Nie wolno na słabszych wymuszać niesprawiedliwych traktatów (s.47, 5).
13. Muzułmanie zobowiązani są do posłuszeństwa rządzącej władzy. Wyjątek stanowią tu przypadki, gdy rząd kategorycznie przeciwstawia się i niedopuszcza do wykonania obowiązków religijnych (s.4,60).
14. Jeżeli wystąpią kontrowersje w stosunku do rządzącego, powinny one zostać rozwiązane i uzgodnione w myśl zasad wyjaśnionych w Koranie i przez Proroka. W żadnym wypadku nie wolno dać się ponieść względem osobistym (s.4,60).
15. Ludzie mają wspomagać władze przez popieranie projektów mających na celu zwiększenie ogólnego dobrobytu. Nie wolno propagować ani wspierać ruchów negujących współpracę (s.5,3).
Jednocześnie rządy zobowiązane są wspomagać pożyteczne przedsięwzięcia, bądź indywidualne, bądź kolektywne i nie przeszkadzać takim usiłowanym.
16. Potężnemu państwu nie wolno stosować jakiegokolwiek formy agresji w stosunku do innego państwa. Do broni wolno się uciekać tylko w celach samoobrony. (s.20,132).

Koncepcja sprawiedliwości w islamie

Podam teraz kilka ważnych przykładów zasad islamskich, na które w dzisiejszym świecie należałoby położyć specjalny nacisk. Pierwsza dotyczy zagadnień sprawiedliwości. Inne religie nie prezentują wyraźnych dyrektyw wymiaru sprawiedliwości, a nawet jeżeli o tym nadmieniają, to w terminach, które dzisiaj nie bardzo dają się zastosować. Niektóre z tych dyrektyw stoją w wyraźnym konflikcie z intelektem i odczuciami naszego wieku.

I właściwie można tylko orzec, że te nauki albo uległy zniekształceniu, albo też przeznaczono je tylko do lokalnego lub czasowego zastosowania. Skoro judaizm przedstawia Boga jedynie jako Boga Izraela z wyłączeniem całej reszty ludzkości – nic dziwnego, że nawet pobieżnie nie zajmuje się podstawową kwestią praw ludzkich. Hinduizm z kolei wydaje się wrogi nie tylko dla Hindusów, ale także dla Hindusów niższej kasty, zawężając w ten sposób pole łask Bożych do znacznie zredukowanej grupy ludzkiej. Jeżeli bramin nie może oddać

pożyczki człowiekowi z niskiej kasty, nie ma on prawa żądać zwrotu. Jeżeli natomiast ktoś z niższej kasty nie jest w stanie oddać długu zaciągniętego u bramina, musi pracować dla braminów aż do chwili, gdy będzie mógł dłużyć w całości spłacić.

W judaizmie z kolei nie zauważamy zasady sprawiedliwości w stosunku do wroga. W Biblii powiedziano: „Twój Bóg Jahwe, odda je tobie, a ty je wytępisz, obłożysz je klątwą, nie zawrzesz z nimi przymierza i nie okażesz im litości” (Pwt 7,2).

Zacytuję teraz dla porównania kilka przykładów nauk islamu w tej dziedzinie. Koran nakazuje a ja cytuję:

1. „A kiedy sprawujesz sądy między ludźmi, wykonuj to uczciwie i sprawiedliwie ” (s.4,59).
2. „Bądź rygorystyczny w przestrzeganiu sprawiedliwości i bądź świadkiem Allaha nawet, gdyby to godziło w ciebie samego, albo w twoich rodziców czy krewnych” (s.4,136).
3. „Nie pozwól, aby czyjaś wrogość pobudziła cię do niesprawiedliwego działania. Bądź zawsze sprawiedliwy . . .” (s.5,9).
4. „Walcz na drodze Allaha przeciw tym, którzy walczą przeciw tobie, ale nie przekraczaj prawa, Allah nie lubi przekraczających prawo” (s.2,91).
5. „Jeżeli oni skłaniają się do pokoju, to i ty zrób to samo” (s.8,62).

Dalsze przykłady z odwiecznych nauk islamu, które chcę podać dotyczą zemsty i przebaczenia, Gdy pod tym względem porównujemy nauki islamu z innymi religiami, od razu uderza nakaz Starego Testamentu: „Oko za oko, ząb za ząb, ręka za rękę, noga za nogę” (Wj.21,24).

Taki nacisk na zemstę niewątpliwie zadziwia i zasmuca serce. Jednakowo, nie podaję tego przykładu po to, aby atakować inną religię, ale dlatego, aby wykazać, że w świetle zasad Koranu, nawet tak drastyczne środki można czasem usprawiedliwić. Koran pozwala nam śledzić kontrowersyjne nauki innych religii w duchu życzliwości i zrozumienia, co jest również wyłączną cechą islamu.

Według Koranu pełna zemsta była postanowiona tylko dla specyficznych potrzeb pewnego okresu. Miało to na celu dodanie ducha Izraelitom dla stawania w obronie swych praw po długim okresie podboju i niewoli, w wyniku czego stali się oni tchórzliwi i popadli w głębokie kompleksy niższości uważając się za lud niższego rzędu. Oczywiście, w takiej sytuacji nie byłoby słuszne skłaniać do przebaczenia, ponieważ to pograżyłoby ich w jeszcze głębszym marazmie i nie dałoby im odwagi i pewności siebie, koniecznych do zerwania więzów. Wobec powyższego taka nauka była dobra i odpowiednia w ówczesnej sytuacji i pochodziła rzeczywiście od Wszzechwiedzącego Boga Z strony, gdy z kolei rozważamy Nowy Testament widzimy, że w przeciwieństwie do Starego Testamentu zaleca przebaczenie w takim rozmiarze, że Izraelici zostają całkowicie pozbawieni prawa do jakiegokolwiek zemsty. Rzeczywiście przyczyną tego jest fakt, że wypełniając przez długi okres czasu tę naukę Izraelici stali się okrutni i twardego serca; można to było naprawić jedynie zawieszając na jakiś okres czasu ich prawo do zemsty. Dlatego też pouczał ich Jezus: „... Słyszeliście, że powiedziano: Oko za oko, ząb za ząb. A ja wam powiadam: Nie stawiajcie oporu złemu . . .”(Mt 5, 34-45). Islam obie te przeciwstawne nauki uważa za uzupełniające się. Każda z nich dostosowana została do warunków i sytuacji panujących w danym czasie i wobec tego żadnej z nich nie można uważać za uniwersalną czy wieczną. Jest to całkowicie racjonalne, ponieważ człowiek był wciąż jeszcze w trakcie wczesnych faz rozwoju i nie utworzył jeszcze wspólnoty, której by można nadać prawo uniwersalne i ostateczne. Wierzymy, że tym ostatecznym prawem jest islam; zawiera on naukę, na którą nie mają wpływu ani miejsca, ani czas, czego w pełni dowodzi jego nauka w zakresie, który rozważamy. Koran mówi: „Zemsta powinna być zastosowana do krzywdy, lecz wspaniały człowiek, który przebacza, ma zapewnioną nagrodę u Boga, bo On nie miłuje źle czyniących” (s.42,41). Islam łączy zatem najlepsze cechy obu wcześniejszych nauk z zasadniczym dodatkiem, że zaleca przebaczenie pod warunkiem jednak, że przyniesie ono poprawę winnego. Na tym polega właściwy cel przebaczenia. Jeżeli poprawy nie ma, to karę uważa się za konieczną, ale nie może ona przekraczać rozmiarów występku. Z pewnością jest to w pełni zgodne z ludzką naturą i równie praktyczne dzisiaj, jak 14 wieków temu w chwili objawienia.

Kilka innych cech

Temat podstawowych cech islamu jest bardzo szeroki i udało mi się omówić tu zaledwie kilka wybranych aspektów. Czas pozwoli mi jedynie na bardzo przelotne omówienie pewnych innych aspektów, których nie chciałybym pominąć.

1. Islam uważa Boga za Twórcę wszechświata i przedstawia Jego Jedność w terminologii prostej, zrozumiałej i przemawiającej zarówno do prostego człowieka jak i intelektualisty. Islam nazywa Boga Istotną Doskonałą, źródłem wszelkich doskonałości i wolną od wszelkiej skazy. Jest to Bóg żywy, który objawia się wszędzie, kocha swoje stworzenia i słucha ich prośb. Żaden z Jego atrybutów nie został cofnięty; porozumiewa się z ludzkością jak i przedtem, i nie zamknął bezpośrednich dróg do siebie.
2. Islam utrzymuje, że nie ma rozbieżności między słowem a czynem Boga. Uwalnia nas to od tradycyjnej rywalizacji między nauką a religią i nie wymaga od człowieka, aby wierzył w cokolwiek poza określonymi przez Niego prawami natury. On skłania nas do rozmyślań nad naturą i do użycia jej dla zbawiennych celów, bo wszystko stworzone zostało dla dobra ludzkości.
3. Islam nie wysuwa nie uzasadnionych żądań ani też nie zmusza nas do wierzenia w to, czego nie rozumiemy. Nauki swoje opiera na rozumie i wyjaśnianiu, zaspakajając zarówno nasz intelekt, jak i głębię duszy.
4. Islam nie jest oparty na mitach lub folklorze. Pozwala każdemu przeprowadzać własne doświadczenia i utrzymuje, że prawda jest zawsze sprawdzalna w takiej czy innej formie.
5. Objawiona Księga islamu jest jedyną w swoim rodzaju. To odróżnia islam od innych religii. Mimo zbiorowych wysiłków poprzez wieki, oponenti nie byli zdolni do przeciwstawienia czegokolwiek, co dorównywałoby choćby niewielkiej części tej niezwykłej Księgi. Wartość jej polega nie tylko na unikalnej doskonałości literackiej, ale i na prostocie i zrozumiałości jej nauki. Koran głosi, że jest najlepszą nauką, czego nie głosi żadna Objawiona Księga.

6. Koran głosi, iż łączy najlepsze cechy poprzednich Pism i zawiera całość trwałej i zrozumiałej nauki. Koran mówi: „Oto trwałe nakazy ” oraz „Oto to, czego rzeczywiście nauczano w poprzednich Pismach, Pismach Abrahama i Mojżesza”.
7. Charakterystyczną cechą islamu jest fakt, że jego Objawiona Księga pisana jest żywym językiem. Czy to nie dziwne, że języki wszystkich innych Objawionych Ksiąg, albo zanikły, albo już nie są w użytku? Widocznie żywa Księga musiała zostać napisana żywym i wiecznie trwałym językiem.
8. Następną cechą islamu jest to, że jego Prorok przeżył wszystkie możliwe ludzkie doświadczenia począwszy od ubożego sieroco dzieciństwa, a kończąc jako rzeczywisty przywódca swego ludu. Życie Jego udokumentowane jest w drobnych szczegółach i wykazuje niezrównaną wiarę w Boga i ponoszone dla Niego stałe ofiary. Żył pełnym i aktywnym życiem obfitującym w różne zdarzenia i zostawił po sobie przykład doskonałego przewodnictwa we wszystkich sferach ludzkich poczynąń. Życiem swoim stanowił żywą interpretację Koranu, a osobistym przykładem oświecał drogę ludzkości na wszystkie przyszłe czasy – rolę, której nie wypełnił żaden inny prorok.
9. Jeszcze inną cechą islamu jest to, że wieie proroctw spełniło się w ciągu wieków i wzmocniło wiarę Jego wyznawców w istnienie Wszechwiedzącego i Żywego Boga. Proces ten trwa po dziś dzień, jak tego dowodzi choćby ostatnie odkrycie zachowanego ciała Faraona, który wypędził Mojżesza i jego lud z Egiptu. Inny świeży przykład proroctwa Koranu dotyczy środków zniszczenia, w których ogień będzie zamknięty w małych cząsteczkach; te zaś rozprzestrzeniałyby się, a następnie eksplodowały z siłą, która powali nawet góry.
10. Następną cechą islamu stanowi fakt, że kiedy mówi o przyszłości i o życiu po śmierci, to jednocześnie przepowiada przyszłe wypadki świata. Wypełnianie się tych proroctw przyczynia się do wzmocnienia wiary w życie pośmiertne.

11. Islam tym różni się od innych religii, że daje zrozumiałe przepisy postępowania w indywidualnym, kolektywnym i międzynarodowym działaniu. Te przepisy obejmują wszelkie możliwe sytuacje, a także omawiają stosunki między młodymi i starymi, pracodawcą i pracownikiem, członkami rodziny, przyjaciółmi i partnerami, a nawet między przeciwnikami. Przepisy te i zasady są rzeczywiście uniwersalne i wytrzymały próbę czasu.
12. Islam głosi absolutną równość ludzi niezależnie od kasty, wyznania koloru skóry. Jedyne kryterium poważania jakie akceptuje, to kryterium sprawiedliwości, a nie urodzenia, bogactw, rasy czy barwy skóry.

Koran mówi: „... . Najszacowniejszym między wami w oczach Allaha jest ten, który się Go boi.” I następnie: „... . kto czyni dobrze czy to mężczyzna czy kobieta i wierzą, będą w raju i otrzymają tam wszystko bez miary” (s.40, 41)

13. Islam podaje taką definicję dobra i zła, która odróżnia go od wszystkich innych religii. Nie uważa naturalnych ludzkich pragnień za złe.; złymi nazywa tylko ich nieumiarkowane i niestosowne zaspakajanie. Islam uczy, że nasze naturalne skłonności należy regulować i odpowiednio je kanalizować tak, aby stawały się konstruktywne i pożyteczne dla społeczeństwa.
14. Islam nie tylko przyznał kobietom prawo do dziedziczenia, ale zrównał je w prawach z mężczyznami, jednak nie w taki sposób, który nie brałby pod uwagę ich specyficznej anatomii oraz właściwych dla nich obowiązków rodzenia i pielęgnowania dzieci.

Religia pokoju

Na końcu podam wszystkim poszukującym pokoju szczęśliwą wieść, że tylko islam jest religią, która gwarantuje pokój we wszystkich sferach i na wszystkich poziomach: indywidualnym, społecznym, ekonomicznym, narodowym i ponadnarodowym. Sama nazwa „**ISLAM**” oznacza „**POKÓJ**” i ten, który zostaje muzułmaninem, nie tylko sam wchodzi do bezpiecznej przystani, ale także zapewnia to innym i unika wszelkich działań, które mogłyby doprowadzić do nierówności i do rozłamu. Święty Prorok powiedział, że muzułmaninem jest ten, którego słowo i czyn nie krzywdzą innych. Doniosła wypowiedź Proroka wygłoszona na krótko przed Jego śmiercią po odbyciu „Pielgrzymki Pożegnalnej”, jest odwieczną kartą pokoju dla całej ludzkości. Islam głosi pokój nie tylko między ludźmi, ale i między człowiekiem a Jego Stwórcą, zatem nie tylko innym ludziom nie zagrażają słowa i czyny muzułmanina, ale on sam bezpieczny jest przed gniewem i naganą Boga. Pokój więc muzułmanina rozciąga się na ten świat i na przyszły. Gdyby świat przestrzegał nauk islamu, byłyby one zdolne ustrzec go od sporów i zniszczenia. Islam jest religią żywą i głosi, że jest zdolny utrzymać stosunki człowieka z Bogiem na tej samej płaszczyźnie co w minionej dalekiej przeszłości. Islam nie uważa objawienia i komunikowania się z Bogiem za należące do przeszłości. Wierzy, że drogi duchowego szczęścia wydeptane przez Noego, Abrahama, Mojżesza, Jezusa i ponad wszystko Proroka Islamu są otwarte wciąż zapraszając wszystkich, którzy łakną bliższego kontaktu z Bogiem.

Ruch Ahmadijja

Ruch Ahmadijja w islamie wierzy, że wszystkie powyższe zasady w naszym wieku wypełnione zostały przez osobę jego założyciela Hazrata Mirzę Ghulama Ahmada, urodzonego w 1835 roku w odległej wiosce Qadian w Indiach. Dzięki łasce Bożej dane Mu było kroczyć drogą pobożności i sprawiedliwości. Ścisłe przestrzegając nauk islamu dostąpił On łaski bezpośredniego kontaktu z Wszchemogącym. Doznał Boskiego objawienia; złożyło się ono również na podstawie licznych jego prorocत्व, których dokładne wypełnianie trwa nadal po Jego śmierci. Zgodnie Bożym nakazem założył On Ruch Ahmadijja w islamie w roku 1889. Zmarł w 1908 roku. Zostawił żywotną i oddaną sprawię, wspólnotę wyznawców liczącą kilkaset tysięcy. Misja Jego trwa. Wspólnota zaś prowadzona jest nadal przez następców z wyboru. Opisując swą misję Założyciel naszego Ruchu powiedział: „Zostałem posłany, aby dowieść, że jeden tylko islam jest religią żywą. Zostałem obdarzony łaską duchowych władz, które wytrącają argumenty i czynią bezsilnymi tych z innych wyznań, a także tych spośród nas, którzy są zaślepieni duchowo. Mogę dowieść każdemu przeciwnikowi, że Koran jest cudem w swoim nauczaniu, w swojej świątłej wiedzy, w swojej głębokiej i subtelnej zarazem wnikliwości i w swojej doskonałej wymowie. Przewyższa cuda Mojżesza i Jezusa wielokrotnie”. Dalej mówi: „Jestem światłem w ciemności tego wieku. Ten co za mną postępuje uratowany będzie od zasadzek i przepaści, wykopanych przez szatana dla pochycenia tych, którzy błądzą w ciemności. On wystąpił mnie, abym poprowadził świat łagodnie i w pokoju do Jedyne-go Prawdziwego Boga i abym przywrócił moralne wartości islamu. I otrzymałem znaki z niebios dla utwierdzenia tych, którzy szukają prawdy”.

Kończąc teraz moje wystąpienie drugim cytatem Założyciela Ruchu Ahmadijji, który zwraca się do całej ludzkości:

” . . . Zwierciadło, które pozwala Wam ujrzeć Najwyższą Istotę, to Jego kontakt z człowiekiem. Niechaj ten, którego serce łaknie prawdy, powstanie i szuka. Zaprawdę powiadam wam, że jeżeli dusze szukają uczciwie i jeżeli serca rzeczywiście łakną prawdy, wtedy ludzie winni poszukiwać właściwej metody i właściwej drogi. Ale jak otworzy się ta droga i jak podniesie się ta zasłona? Zapewniam wszystkich poszukujących, że Islam jeden daje dobre nowiny o tej drodze dla

innych. Już dawno nałożono pieczęć na objawienie Boże. Bądźmy jednak pewni, że Bóg nie nałożył pieczęci tej. Jest to po prostu wymysł człowieka poczyniony w jego osamotnieniu. Zaprawdę nie jest możliwe widzieć bez oczu, czy słyszeć bez uszu i dokładnie w ten sam sposób nie można ujrzeć oblicza Umiłowanego bez pomocy Koranu. Byłem młodym człowiekiem, teraz jestem stary, ale nigdy nie spotkałem nikogo, kto piłby ten podstawowy eliksir duchowy nie z tego świętego źródła”.

Niewątpliwie ten głos jest życiodajnym posłaniem dla każdej duszy, która poszukuje rzeczywistej prawdy.